

Caiete Silvane

Revistă de cultură. Sub egida Uniunii Scriitorilor din România

În sprijinul refugiaților

0260 612 870

caietesilvane@yahoo.com

www.caietesilvane.ro

Parodie de Lucian Perța

George Vulturescu

Sunt un eretic al sălciilor de pe malul Someșului

Niciodată nu mi-a fost rușine
de ceea ce am scris sau am re-scris,
totdeauna am făcut față **scrisului agonice*** ce
erupea din mine

dinspre sau înspre abis,
precum erup mâțișorii sălciilor de pe malul
Someșului.

Niciodată nu mi-a fost rușine
de statutul meu de **Cronicar pe Frontiera Poe-
sis**

precum nu li-e rușine sălciilor să fie pline
de atâta frumusețe de vis

Poezia stă în adâncul cuvintelor ca într-o grotă
și cu **gheara literiei** poetul o scoate din
adâncuri –
aceasta este explicația arhicunoscută

Adevărul e că poezia nu stă decât în acele locuri
în care **Frontiera dintre cuvinte** e stabilită
de **Monogramele de pe Pietrele Nordului** și e
clar
că doar Dumnezeu îl duce pe poet în ispită
să o caute ca pe un fluture rar

Poate că voi fi numit pentru asta un eretic,
dar îmi vine să-l întreb pe Dumnezeu, smerit:
„Doamne, cât îmi mai trebuie oare să deretic
prin **Grota literelor** ca, în sfârșit,
să pot descrie frumusețea mâțișorilor de salcie
corect,
să fac cuvintele să vibreze
și să aibă un asemenea efect
încât Perța să nu mai poată să mă parodieze?!”

*Cuvintele scrise cu **bold** reprezintă sau fac re-
ferire la titluri de volume ale autorului.

Ionuț Caragea

Moștenire

eu, din naștere, sunt bogat
am primit moștenire o casă frumoasă
cu încălzire centrală, o cameră spațioasă
și patru ferestre
în ea au locuit niște oameni
pe care nu-i exclus să mi-i amintesc
dacă scormonesc prin sertarele
din bibliotecă

prin două ferestre intră lumina soarelui și a stelelor
prin două ferestre intră notele cântecului
care îmi alină singurătatea
prin aerul condiționat fac schimb de respirații
cu sufletele celorlalți
pe ușă fac schimb de hrană, de cuvinte, de dragoste

chiar dacă nu-mi place să recunosc
casa mea are și o încăpere secretă
fereastra ei e o rană
pe care niciun om nu o vede
doar eu o privesc când mă năpădesc amintirile
doar eu și pasărea care bate mereu
cu ciocul în ea
cerându-mi firimituri lirice

Semințe

pământul meu răscolește
ploaia de sunete
a luminii

semințele mele
încolțesc
în palmele cerului

eu pieptăn steaua
cu gândul

eu sunt cuvântul
care sare precum capra neagră
din oglindă în oglindă

până găsește
sufletul

*Poeme de Ionuț Caragea din volumul în pregătire
„Căutătorul de amintiri”.*